

Bitva v Jackově 2001

[Foto](#)

Datum	17. - 19. srpna 2001	
Pořádal	Milites	Jackov
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Doupina	Přihlížející
	Donny	Bojující
	Jája	Fotící
	Kalif	Bojující
	Paťa	Bojující
	Ded'u	Přihlížející
	Worlík	Bojující
	Soňa	Přihlížející
	Giovanni	Přihlížející
	Peetr	Přihlížející
	Katka	Přihlížející
	Neptun	Bojující
	Charlie	Přihlížející
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 17. srpna 2001

Tak tohle byla zatím asi nejlepší bitva, na které jsem byl. A netvrdím to sám! Tahle bitva se konala o prázdninách, kdesi za Dukovanama. Vyjžděli jsme v pátek, 17. srpna, opět asi o dvě hodiny později, než jsme plánovali. Jeli jsme čtyřma autama, vepředu jel nejrychlejší Donny a my ostatní jsme jeli za ním. Jel Donny s Jájou, Koža s Doupinou, těm jsem šoféra dělal já, Neptun, Paťasovci, Vorlíci a Giovannovci s Peetrsovou neteří, bratru třináct lidí. Aktivnější účast jsme doposud neměli. Ani horší to nebylo s bitevním průměrem, kde ze dvanácti lidí šlo do bitvy pět. Normálně to máme děs a bídu. Cesta trvala něco přes hodinku a dojeli jsme kamsi za Moravské Budějovice.

Bitevní tábor byl někde u pískovny za tratí. V pískovně byl stánek s bečkou, umývárna, hajzlíky a včelín, a vedle byly stany. Vzhledem k tomu, že už tam bylo pěkně nadupáno, tak jsme šli na druhou stranu pískovny, kde téměř nikdo nebyl a tam jsme rozdělali ležení Lucia. Paťa si stavěl svou plátěnou vilku, já jsem stavěl s Donnym Houseří stan, já spal u nich, Peetr se stavbou taky neotálel, jenom Doupina, protože se jí někde ztratil, Kožich bezradně chodila sem a tam, až ji kdosi ten stan pomohl postavit. Poté, co jsme stan postavili, najedli jsme se a šlo se pít. Vzhledem k tomu, že už většina laviček byla plně obsazena, uvelebili jsme se v

trávě a kecali jsme. Koža s námi klasicky nebyl, protože kdesi kecal s jinými skupinami. My jsme jej přes Jackov vůbec málo viděli. Ten večer se toho sice určitě velice mnoho stalo, ale co si pomatuji, tak Giovanni poštipala včela, Neptun si užil s Egyptáňkou a pak se neskonale zlíl, a byl nám představen, do té doby nám absolutně neznámý Charlie. Po té, co nás to u šenku přestalo bavit, přesunuli jsme se ke stanům a kecali jsme tam. Ani nevím, kdo vytuhl té noci první, ale vím, že já s Jájou jsme vydrželi až do brzkých ranních hodin a šli spát až kolem páté ráno.

Sobota 18. srpna 2001

Druhý den jsme museli být už o devíti všichni na nohou, protože měl být nácvik bitvy. A tak jsme přemohli ospalost a bolení hlavy a sešli jsme na pole o padesát metrů dál. Tam jsme rozdělili do několika skupin, kde každá z nich měla něco za úkol. Naše skupina, pokud si dobře pamatuji, byla na straně dobyvatelů. Pak nám řekli ještě, kde nemáme chodit, že jsou tam výbušniny a pak nás propustili. Já jsem si během té doby prohlídl bojiště a musím uznat, že se to Bojdovi povedlo. Hrad postaveném z hakiny, obehnaném kartonem a u něho malá vesnička o dvou chaloupkách a jedné studánce. Pak jsme šli opět k šenku si povídat, popíjet a trochu i pojíst. Prostě jsme potřebovali zabít čas do tří do odpoledne, kdy měla vypuknout bitva.

Tak ve tři bitva skutečně vypukla. Do bitvy jsme šli z borců všichni, až na Peetrsa. Paťa měl od Neptuna Kovadlinu, Worlík měl Worlobráchův barbarák a já u dělostřelectva střílel z Marcelky. Byly jsme rozděleni do několika oddílů a velitel každého oddílu věděl přesně co dělat. Tím se bitva stala organizovanější a také pěknější. Vše začalo vesnickou bitkou, kterou vyprovokovala parta ožralých německých žoldněřů. Hlavně Neptun se činil. Po tom jak dopadl v pátek, věřím, že to ani moc hrát nemusel. V pití, obtěžování vesničanek a dělání bordela mu tam pak ještě pomáhali mnozí další, vzpomenu pouze Kožu a Havrana. Po té co se ve vesnici strhla bitka mezi vesničany a žoldněři, žoldněři odešli, aby se mohli s větším vojskem, pomstít se a vypálit vesnici. Při plenění vesnice zasáhl na obranu vesnice hrad a tak němečtí poslali pro posily. A tak půtka lokálního charakteru začala přerůstat v krvavou řež. V tu chvíli přišla řada na nás dělostřelce a po nás pak na pěšáky s mečem. Bohužel jsme byli určeni na rychlý odpis a tak posila, co přišla na pomoc hradu, nás dělostřelce pozabíjela. A tak vzhledem k tomu, že to bylo poprvé na bitvě, co jsem padl, neuměl jsem tedy padat, tak jsem padl hlavou směrem od všeho dění, takže co se dál dělo a jak se vyvíjela bitva, o tom vím prd. Bitva, která navíc měla i vyřešit budoucnost českého trůnu, nakonec skončila smírem, protože se narodil nový král a bylo tedy o trůnu rozhodnuto.

Po bitvě jsme se dozvěděli, že jakýsi polonahý cvok vběhl před dělo, že má popálený břicho a utrhlou ruku a že teď jej nakládají do vrtulníku. Co jsme slyšeli druhý den, po té co mu Neptun volal do nemocnice, bylo to, že ruku má zpátky přiřítou a že na škrábance se neumírá. Cvok. Po bitvě jsme se opět trochu najedli a vydali se asi ke kilometr vzdálenému rybníku. Byli jsme totiž pěkně zpocení a potřebovali se trochu smočit. A tak jsme tam asi po dvaceti minutách dorazili. Moc dlouho jsme nelenili, shodili jsme prádlo a hned jsme hupšli do rybníka. Borci šli na Adama, baby měli plavky, stydlivky jedny. Asi po půl hodině jsme se ujistili, že toho cachtání ve vodě již máme dost a že ti komáři nás taky pěkně serou, oblíkli jsme se a vyrazili jsme nejkratším směrem zpět, okolo nejbližší putyky. Tam jsme pobýli na jednom, někteří i na třech, že Paťo?, a kvůli nechutnému návalu v hospodě jsme se vydali na cestu do tábora. Obešli jsme rybník, přešli po hrázi a na druhé straně, místo toho abychom se dali po známé staré cestě, kterou jsme k rybníku došli, vzali jsme to zkratkou přes les, kde to nikdo neznal. Možná bychom i došli nakonec té cesty, ale vzhledem k tomu, že se již stmívalo a v lese bylo prd vidět, tak se nám asi dvou stech metrech ztratila v lesním podrostu. Další události se pak již točili akorát

okolo této cesty. Snažíc se hledat s Donnym nějaké východisko z této situace, našli jsme, ne zrovna ideální cestu, za kterou nám, ve svém důsledku, skupina nejen řekla „pěkně děkuji“, ale také nás poslala někam. Další události by se vyvíjely už v pohodě, kdyby se v tom někteří nerejpali. A tak to skončilo docela slušnou hádkou mezi několika jedinci a vzájemným se posíláním do prdele. Donny, slušně nasrán, to zabalil o desíti a šel spát. Já jsem pak měl ještě nějakou roztržku s Paťákem, ale nakonec jsme se zase skamarádili, když jsme lovili z latríny baterku, která tam spadla Deďu. I s pěknýma babama jsme se při té hovnařině seznámili. No a tak jsme popíjeli dál, slabší povahy odpadli a ti silnější, jako kupříkladu já, vydrželi popíjet opět až do pěti do rána.

Neděle 19. srpna 2001

Ráno mne probudilo balení ostatních. A tak jsem vstal, převlíkl se do civilu, sbalil si věci, pomohl bráchovi se stanem, abychom mohli co nejdříve vypadnout. Přestože jsme již měli všichni sbaleno a Neptun našel opět můj spacák, drahý Nept'áček, nemaje svůj spacák, požádal mne před bitvou o zapůjčení mého, aby na Jackově neumrzl, ale bylo mu to co platné, protože po příjezdu na bitvu jej ihned někde ztratil, a odcházeli jsme se za lidmi rozloučit, Doupině stále stál stan, protože Koža byl už dvě hodiny nezvěstný. A tak vzhledem k tomu, že jsme již netrpělivě seděli v autě, dali jsme Doupině za úkol, že jak se objeví Kožich, že jej má jménem skupiny zmrdat. Asi za deset minut se Kožich ukázal. Doupina si ho zavolala a slušně nasraným hlasem mu řekla: „Kožo, mám pověření od skupiny, že Tě mám zmrdat!“. Koža se na ní nechápavě zadíval a Doupina pokračovala „Tímto Tě mrdám!“. Jsme se málem v autech umlátili smíchy. Jenže na Kožovi to pražádný dojem nezanechalo, vůbec mu nedošlo, že by se měl pustit do sklízení stanu. Místo toho Doupině s klidem oznámil, že na to nemá čas, že se ještě musí s kýmsi rozloučit a odešel. To už to Peetršák nevydržel, nastartoval a odjel. Hned na to jej následoval Paťák. Koža se vrátil zpět asi tak za deset minut a pustil se konečně do balení stanu. Donny tam byl chvíli s námi, ale pak taky odjeli. Jako poslední jsme odjížděli my. Asi tak na první benzínce jsme je dohnali a jeli jsme tedy do Brna společně.

Když jsme jeli po té dlouhé rovince kolem Dukovan, zkusil jsem co Doupinino autíčko umí. Trošku jsem na to šlápl, motor se vytočil a autíčko se rozjelo a lehce jsme překročili stopadesátku. Doupina mne chtěla trošku zbrzdít a tak mne upozornila, že na ten tachometr vidí. I zezadu. Já jsem samozřejmě tvrdil, že na něj nevidím a tedy ani nevím kolik tam je. Nept'ák mne podpořil úplně nádherně: „Sedmdesát, můžeš jet.“. Tak jsem se dál již nevzrušoval. A tak jsme se nakonec dostali i do Brna.